

ἀρέσω, ἀρέσκω Κέως Κύπρ. Πελοπν. (Λακων.) Σῦρ. Χίος (Βίκ.) κ.ά. ἀρέσω κοιν. ἀρέσου βόρ. ιδιόμ. ἀρέσ-σω Χίος (Πυργ.) ἀρέσ-σου Εὐβ. (Ἀνδρων. Κονίστρ. Κύμ. Ὀλυμπ.) Χίος (Μεστ.) ἀρέζω Ἡπ. Θράκ. (Μάλγαρ. Κασταν. Σαρεκκλ.) Πελοπν. κ.ά. — Λεξ. Περίδ. Βυζ. Δημητρ. ἀρέζου Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσα. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) κ.ά. ἀρέζω Χίος (Ἀγίος Γεώργ.) ἀρέγω Ἀθῆν. Ἡπ. Κέρκ. Πελοπν. (Ματαίικ. Σουδεν.) κ.ά. ἀρέθω Θεσσ. (Ἀλμυρ.) Θράκ. (Σαρεκκ.) Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πελοπν. (Κορινθ.) ἀρέθου Θεσσ. (Τρίκκ.) Στερελλ. (Φθιώτ.) κ.ά. ἀρένω Θράκ. (Καλαμ. Σηλυβρ.) Μακεδ. (Γκιουβ.) Πελοπν. (Ἀνδρουσ.) ῥέσ-σκω Ρόδ. ῥέσω Σίφν. Τήλ. κ.ά. ῥέζω Θράκ. (Σαρεκκλ.) ῥέσ-σκου Χίος (Πυργ.) ἀρεσκούμενε Τσακων. ἀρεσικού-μενε Τσακων. Ἀόρ. ἄρεξα Κρήτ. Μετοχ. ἀρεσκούμενος Θήρ. Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.) ἀρεσούμενος Κέρκ. Πελοπν. (Βούρβουρ.) ἀρεσάμενος Πελοπν. (Μάν.) ἀρεζούμενος Θράκ. Σῦρ. ἀρισκάμινους Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρισάμινους Σάμ.

Τὸ μεσν. ἀρέσω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀρέσκω. Πβ. Χρον. Μορ. Ρ στ. 2516 (ἐκδ. JSchmitt) «ἀφέντη μας, ἀρέσει μας, ποίσει το ἀκωλύτως». Ὁ μεταπλασμός ἐγινε διὰ τὸν ἀόρ. ἤρεσα. Περί τοῦ τύπ. ἀρέζω διὰ τὸν ἀόρ. ἄρεσα καὶ τοῦ ἀρέθω ὁμοίως διὰ τὸν ἀόρ. ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,276 καὶ 297. Περί τῶν μετοχ. ἀρεσκούμενος, ἀρεσάμενος κλπ. ιδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,13 κέξ.

1) Φαίνομαι εἰς τινα ἀρεστός, εὐχάριστος, ἀρέσκω, εὐαρεστώ τινι κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Μ' ἀρέσει πολὺ αὐτός ὁ ἄνθρωπος. Μ' ἀρέσει ἡ κόρη καὶ θὰ τὴν πάρω γυναῖκα. Μ' ἀρέσει αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ τὴν ὁμορφιά της. Τὸ σπῖτι - τὸ χωριό μ' ἀρέσει. Τοῦ ἀρέσουν τὰ λόγια της. Τοῦ ἀρέσει ὁ καπνός - τὸ κρασί κττ. Τί μὲ κοιτάξεις εἶτι; δὲ σ' ἀρέσω; Μ' ἀρέσει νὰ κοιμᾶμαι ῥωρίς - νὰ σηκώνωμαι πολὺ πρωὶ - νὰ πειράζω - νὰ κυνηγῶ κττ. κοιν. Ἐν μοῦ ἀρέσ-σουνε τὰ καμούματά του Κύμ. Ἀρέσκει μου Κύπρ. Ἀρέτζει σου Ἀγίος Γεώργ. Δὲν τοῦ ῥέσκω Ρόδ. Ἐν μοῦ ῥέσκει αὐτόθ. Δὲ μ' ἀρέθεις, τί μὲ τρανῆς; (κοιτάξεις) Σινασσ. Δὲ μ' ἄρενε Θράκ. Δὲν ἄρεγε 'ς τὸν κόσμον Σουδεν. Ἀν δὲ σ' ἀρέζ', φέγα (φύγε) Ζαγόρ. Ἐ σοῦ ῥέσει ποτὲ κάνεις Σίφν. Μένε εἶτι μὲ ῥέζ' Σαρεκκλ. Ἀνθρώπου δὲν ἀρέσαν Κρήτ. Σὰν νὰ κ' ἔρεσέν του καὶ τοῦ βασιλέα ὁ λόος τοῦ παιδιοῦ (ἐκ παραμυθ.) Σύμ. Ἀρεσκούμενε ντ' ἐρι; (σοῦ ἀρέσει;) Τσακων. Ἀρε ὁποιον ντ' ἐρι ἀρεσκούμενε (πᾶρε ὁποιο σοῦ ἀρέσει) αὐτόθ. Νε ἀρεσιταῖ καῖσι τζίτρινα (τῆς ἤρεσαν καῖσι κίτρινα) αὐτόθ. Κρασί ἀρεσούμενο (οἶνος εὐάρεστος) Βούρβουρ. || Φρ. Ἀν σ' ἀρέση! (λέγεται πρὸς πρόσωπον, ὅταν ἀδιαφορῇ τις τελείως περὶ τῆς μελλούσης νὰ γεννηθῇ ἐν αὐτῷ δυσ-αρεσκείας δι' οἰονδήποτε λόγον). Ἀν σ' ἀρέση, ξανακάνε το - ξαναπές το - ξαναπήγαινε κττ. (λέγεται πρὸς πρόσωπον μετὰ τινος εἰρωνείας, ὅταν ἡ ἐπανάληψις ὑπ' αὐτοῦ πράξεώς τινος μέλλῃ νὰ ἔχῃ δυσάρεστα εἰς αὐτὸ ἐπακόλουθα). Ἐτσι μ' ἀρέσει! (ἐπὶ ἐντόνου ἐπιθυμίας, εἶσι θέλω!) κοιν. Ἀν σ' ἀρέση! (ἂν ἔχῃς ἐπιθυμίαν, τόλμην, θάρρος κττ. ἐνν. κάνε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο). Σ' ἀρέσει δὲ σ' ἀρέσει! (ἢ φρ. δηλοῦσα ἀδιαφορίαν περὶ τῆς δυσαρεσκείας τινὸς διὰ τινα λόγον συμπληροῦται ἀναλόγως τῶν περιστάσεων διὰ δευ-τέρας προτάσεως, οἶον: σ' ἀρέσει δὲ σ' ἀρέσει, δὲ μὲ μέλει - αὐτὸ θὰ κάνω - αὐτὸ θὰ κάνης - θὰ πᾶς - θὰ τὸ φᾶς - θὰ τὸν πάρης - θὰ μείνης ἐδῶ - θὰ φύγης κττ.) πολλαχ. Ἐτοῦτο εἶναι κί ἂν σ' ἀρέση (πρὸς δυστροποῦντα ἀγοραστήν) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. || Παροιμ. φρ. Οὔτε κάνους ἄρεσα οὔτε κάνεις μ' ἀρέσ' (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀκοινωνήτου ἕνεκα τοῦ ιδιοτρο-

που χαρακτηρὸς του) Σκῦρ. || Γνωμ. Ποῦ πάει ν' ἀρέση καθενὸς δὲν εἶναι φίλος κανενὸς Λεξ. Δημητρ. Τ' ἀρεσκού-μενο τ' ἀνθρώπου τὸ καλύτερο τοῦ κόσμου (εἰς ἕκαστον ἄνθρωπον ἐκεῖνο εἶναι κάλλιστον τὸ ὅποῖον εἰς αὐτὸν ἀρέσκει, ἔστω καὶ ἂν εἰς ἄλλους τοῦτο φαίνεται χείρι-στον) Θήρ. Κρήτ. Λακων. Τ' ἀρεσούμενο τ' ἀνθρώπου τὸ χειρότερο τοῦ κόσμου (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κέρκ. Ὅ,τ' ἀγαπᾷ ἡ καρδιὰ τ' ἀνθρώπ' εἶναι τ' ἀρισάμινου τ' κόσμ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Σάμ. || Ἄσμ.

Εἶντα τραοῦδι νὰ σοῦ πῶ, λυγνέ μου, νὰ σοῦ ῥέση ποῦ χεῖς ἀγγελικὸ κορμὶ καὶ δαχτυλίδι μέση;

Τήλ.

Σὰ σ' εἶδα γὼ καὶ μοῦ ῥεξες μὲ τὰ καθημερ' νὰ σου, καθόλου δὲν ἐρώτησα ποῦ νὰ τὰ σκολινά σου

Κρήτ. Καὶ ἀπολύτως ἄνευ ἀντικ.: Τὸ κορίτσι αὐτὸ ἀρέ-σει. Ἀρέσει πολὺ ὁ ψάλτης. Ἀρεσαν τὰ λόγια του σύνηθ.

β) Εὐχαριστοῦμαι, αἰσθάνομαι ἀπόλαυσιν Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Κοζ.) — Λεξ. Δημητρ.: Τὸ ρωτᾷ ὁ μπαμπᾶς του νὰ διοῦμ' ἄρεσε νὰ ἐκεῖ ποῦ ἔτρεξε; — Ἀ, πολὺ ἄρεσα, τώρα θέλω πάλ' νὰ ξαναπάγω (ἐκ παραμυθ.) Γέν. Ἀρέζου ν' ἀνάφτου τοῦ τοιγάρου μὲ τ' ν ἤσκα Κοζ. Ἀρεζόμαστε νὰ ξεφαντιώνωμε τὰ Σαββατόβραδα Λεξ. Δημητρ. Ἀρεζόνταν οἱ γυναῖκες 'ς τὰ φτειασιδώματα αὐτόθ. || Παροιμ. Ἀρεζόταν ὁ παππᾶς 'ς τὰ κόλλυβα κί ὅλο γιὰ συχώρια μίλαγε αὐτόθ. γ) Μέσ. ἀρέσκω εἰς τὸν ἑαυτὸν μου Θράκ. (Σαρεκκλ.): Ῥέ-σκαμ' μονάχες μας, νὰ μᾶς ρέζ' νὰ - ρ - οἱ ἄλλ'. 2) Εὐχαρι-στοῦμαι ἀπὸ τινος, μοῦ προξενεῖ τι εὐχαρίστησιν, ἐπιθυμῶ, θέλω τι πολλαχ. καὶ Καπ.: Αὐτοὶ ἀρέσκον τέτοια πράματα Σῦρ. Τ' ἀρέσομε τὸ χωριό Ἀνδρ. (Κόρθ.) Τ' ἄρεγε λιγάκι τὸ κρασί Ἀθῆν. Ὁ νῆος τὸ γέρω δὲν τὸν ἀρένει Θράκ. Αὐτὴ τὴ φωνὴ τὴν ἀρέσω Σηλυβρ. Ἡ κόρη ἀρέζει ἄλλον Μάλγαρ. Ἀρέσω ἀχλάδια Ἀνδρ. Δὲ μ' ἀρένεις (δὲν σοῦ εἶμαι ἀρε-στός) Καλαμ. Ἀρέζω τὸ κορίτσι Κασταν. Ἐρεσες νὰ τὸ χω-ριό μας ἢ δὲν τὸ ἔρεσες; — Τὸ ἔρεσα, καλὸ ἐν' Γέν. Τ' ἀρέζου τὰ λαθούρια Κοζ. Δὲν τοὺν ἀρέζου αὐτὸν τοὺν ἄνθρουπου αὐτόθ. Οἱ γυναῖκες ἀρέσαν ἀπ' οὔλα τὰ διαμαντένια σκουλα-ρίκια Μοσχον. Δὲ δ' ἀρέσω καθόλου τὰ ψάρια Τήν. Τοῦ ἄρισα τὸν πιδὶ Θράκ. (Αἰν.) Τ' ν ἄρισι τσ' ἀπουφάισι νὰ τ' παρ' ῥ' ναικα (τὴν ἠγάπησε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὴν πάρῃ γυναῖκα) Λέσβ. Εἶδι τ' βασ' λουπούλλα 'ς τοῦ παναθύρ' κί σὰν νὰ ἄρισιν (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Αὐτὸν τοῦ λόγου τοῦν ἀρέσανι οἱ δρᾶκ' καὶ διχτήκανι νὰ τοῦν κάν' νι (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Γλέπι καλά, ν' ἀρέης ἕνα μαγαζὶ κί ὁποιον ἀρέεις, τέ-τοιον θὰ σ' ἀνοῖξου (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. || Παροιμ. Ἡ Κάτοβέλα τὸ κατὸ βελόπουλλό δῆς κ' ἡ κάργα τὸ καργό-π' λλο δῆς ἀρέζ' (ἐπὶ γονέων ἐπαινούντων ἀνύπαρκτα χαρί-σματα τῶν τέκνων) Σαρεκκλ. || Ἄσμ.

Ἐνα μικρὸ τουρκόπουλλο τοῦ βασιλεῖα κωπέλλι μὲ ρωμαιοπούλλα ἄρεσε κ' ἐκείνη δὲν τὸν παίρνει Καπ.

ἀρετὴ ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. — ITυπάλδ. Ποιήμ. 55 ἀρετὴ Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρετὰ Τσακων.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀρετῆ.

Χρηστότης, ἠθικὴ ὑπεροχή, πλεονέκτημα, προτέρημα ἐνθ' ἂν.: Γνωμ. Θέλ' ἰδρῶτα ἡ ἀρετὴ (ἡ ἀρετὴ ἀπαιτεῖ θυσιᾶς καὶ κόπους) Πάγγ. || Ἄσμ.

Ἐσύ 'σαι καὶ μὲ τσοὶ δροσιές καὶ μὲ τσοὶ πρασινάδες, ἔχεις χάρες καὶ ἀρετὲς καὶ ὁμορφιές μεγάλες

Κρήν.

Τοῦ γυναικὸς ἡ ἀρετὴ σὲ δγὼ καλὰ νὰ μένη, τὸ νὰ κρατῇ τὸ σπῖτι τση τσαὶ νὰ ν' τσαὶ τιμημένη

Κύθν. — Ποιήμ.

